

Arquebisbat
de Tarragona

DESPRÉS DE LA REUNIÓ DEL CONSELL EPISCOPAL AMB ELS RECTORS D'AGRUPACIONS DE PARRÒQUIES

CARTA DE PRESENTACIÓ DEL SR. ARQUEBISBE

A tots els preveres, diaques i laics i laiques amb missió pastoral.

Benvolguts,

Us envio un escrit signat pel Consell Episcopal sobre la qüestió de l'agrupació de parròquies. L'escrit va dirigit en primer lloc als rectors i col·laboradors de les parròquies agrupades, i a través d'ells a tots els fidels d'aquestes parròquies, però també penso que us interessa a tots els preveres, diaques i laics i laiques amb missió pastoral.

Tenim ja diferents documents que es refereixen a aquesta qüestió de les agrupacions de parròquies, tant de la Santa Seu com de la nostra arxidiòcesi, com són:

Agrupació de parròquies (Tau, 6), Les celebracions dominicals en pobles petits (Tau, 12), Les celebracions dominicals en absència de prevere, i Estatut dels fidels laics amb missió pastoral en una parròquia (Tau, 13).

En aquestes recomanacions que us presento es tracta d'una ulterior reflexió sobre aquesta qüestió que afecta a tota l'arxidiòcesi.

Amb la meva cordial benedicció,

† Jaume Pujol i Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 30 de desembre de 2008

COMUNICACIÓ DEL CONSELL EPISCOPAL

Als rectors i col·laboradors de les parròquies agrupades

Que la pau del Senyor sigui amb tots vosaltres.

Els membres del Consell Episcopal hem estat reflexionant sobre la problemàtica de les agrupacions de parròquies i us oferim el fruit del que hem pensat i discernit d'una manera oberta que pugui ser enriquida amb les vostres reflexions i els vostres suggeriments.

Recentment hem fet una reunió del Consell Episcopal amb els qui sou rectors de diferents parròquies agrupades. Són ja moltes a la nostra arxidiòcesi. Algunes ja fa força anys que en feu experiència i teniu un bagatge important a l'hora de reflexionar sobre aquesta realitat. D'altres fa més pocs temps que viu aquest fet i us aneu obrint camí. Cada agrupació viu en un context concret que a vegades és molt diferent de les unes a les altres. Tot això fa que hi hagi moltes qüestions i realitats que les visqueu de manera molt diversificada i que potser necessiten una paraula més adaptada a cada situació concreta. Per això les reflexions que us fem en aquesta carta han de ser una mica generals i de situacions que afectin a tots.

En primer lloc hem de reflexionar sobre la manera com acollim el fet de ser parròquies que comparteixen amb altres el fet de pertànyer a una agrupació. Fixeu-vos que a la nostra arxidiòcesi hem optat per parlar d'*agrupació* i no d'*unitats pastorals*, perquè quedi ben clar que cada parròquia té i conserva la seva personalitat pròpia. Amb l'agrupació es pretén una millora de les possibilitats de cada parròquia i no una pèrdua del poc o molt que té en realitat.

Per tant es tracta d'ajudar-se els uns als altres, d'unir esforços, d'augmentar el nombre de participants i d'actuant en els diferents camps. Amb l'agrupació es vol que millorin tots els camps pastorals: la catequesi, l'atenció a les famílies, a les persones grans i malaltes, als joves, als pobres i marginats a través de Càritas...; és a dir, a tot el que ha de configurar la pastoral d'una parròquia viva, dinàmica, acollidora i evangelitzadora. Si cada parròquia es queda aïllada es pot trobar amb una realitat que va disminuint en possibilitats, que es va empobrint i que més aviat crea com un sentiment de frustració o d'abandó. En canvi, si ens unim i ens ajudem

els uns als altres ens podem enfortir mútuament i ens podem donar i rebre uns millors serveis.

Dins tot aquest conjunt, hi ha la qüestió de les celebracions de l'eucaristia els diumenges. En les agrupacions que sou un bon grup de parròquies els rectors us trobeu amb més dificultat per a celebrar una eucaristia cada diumenge i a cada lloc. Moltes vegades, amb un zel lloable del rector, se celebren moltes misses, molt ràpidament, amb molta pressa i sense temps per a poder tenir una mínima conversa amb els fidels. Aquestes celebracions tenen la seva problemàtica. Ens hem de mentalitzar i fer entendre a tots els implicats que cada celebració que es pugui fer ha de tenir una dignitat i requereix el temps que sigui necessari per a fer-la ben feta, fins i tot pensant en la salut espiritual del mossèn celebrant. Això vol dir que, si es dóna aquest cas, caldrà reflexionar seriosament si s'han de suprimir algunes misses. Cal estudiar-ho i reflexionar-ho a l'arxiprestat i a nivell diocesà.

En els casos en què, després de planificar les misses a l'agrupació, hi hagi parròquies, o llocs de culte, que no puguin tenir la celebració de l'eucaristia, us demanem que ajudeu a mentalitzar a tota la comunitat d'aquesta realitat, que ens fa veure i experimentar la manca de preveres i de vocacions al presbiterat que estem patint fortament. A les parròquies, o llocs de culte, que es quedin el diumenge en aquesta situació, cal pensar si no és enriquidor per a tots, com passa en tants altres camps de la vida, de fer servir les possibilitats que donen actualment els cotxes, i anar a la celebració d'una parròquia veïna, enriquint aquella comunitat, almenys fent-la més nombrosa. Pot ser un bé personal i comunitari. Si ho mirem amb ulls de fe, quan compartim la pobresa ens enriquim. Hi ha experiències molt positives d'ajuda en la catequesi, a Càritas i en altres camps pastorals.

Si no es veu que sigui millor així i s'opta per una altra solució, aquesta pot ser la de fer una celebració dominical en absència de prevere, o com també es diu, «tot esperant el prevere», amb un laic o laica amb missió pastoral i seguint les orientacions que hi ha tant a nivell d'Església universal com a la nostra arxidiòcesi. Pot ser una celebració molt viscuda, amb molt de sentit eclesial i que faci estimar encara més el valor i el desig de la santa missa, tot experimentant-ne l'absència i la dificultat per a tenir-ne. El rector pot lliurar a la persona que dirigeixi aquesta celebració una homilia que ajudi a viure la paraula de Déu en sintonia amb les altres parròquies de l'agrupació, i, en cas de necessitat, es pot fer servir el comentari que porta el nostre *Full Dominical* en la secció «Paraula endins». En el mateix *Full* hi

ha també les lectures de la paraula de Déu pròpies de la festivitat que se celebra.

És necessari que hi hagi laics i laiques que responguin a la crida de Déu a ajudar les comunitats que es troben en aquestes necessitats, donant-los missió pastoral. Convé tractar-ne als arxiprestats i a nivell diocesà.

Si no es pot anar a una parròquia veïna ni es pot tenir dignament una celebració en absència de prevere, les poques o més persones que es puguin reunir és bo que ho facin i que resin juntes. Pot ser una ocasió per a resar junts el rosari, que és una manera senzilla d'endinsar-nos en els misteris centrals de la nostra fe i de fer pregària com a seguidors de Crist reunits en el seu nom. També en aquests casos pot ser útil el suport del *Full Dominical* i es pot demanar la deguda autorització perquè una de les persones assistents habitualment pugui donar la santa comunió als presents que ho desitgin. També cal exhortar a fer pregària de manera personal, com una cosa sempre important per a cada persona i en totes les situacions de la vida.

En tots els casos en què no s'hagi pogut anar a missa el diumenge és recomanable de participar de l'eucaristia, si es pot, un dia entre setmana. No cal dir que, encara que s'hi hagi participat el diumenge, val la pena de participar-hi també les vegades que entre setmana el mossèn hi pugui celebrar. Això val per a tothom: qui realment estigui impossibilitat d'assistir a missa el diumenge (i avui dia són moltes les persones afectades per aquesta impossibilitat, p. e. per raons de treball), que procuri, en la mesura del possible, de participar de manera activa i fructuosa en una celebració de l'eucaristia un altre dia d'entre setmana.

En recomanar tot això som conscients que per a moltes parròquies petites, o llocs de culte petits, els actes religiosos són els únics o un dels pocs actes que queden com a vida col·lectiva del conjunt de persones que hi viviu. Amb tot això no volem que us sentiu menys atesos o desatesos, sinó al contrari, volem que sentiu la nostra preocupació per tots vosaltres i l'interès per ajudar de manera realista i eficaç a la vostra vida comunitària en el sentit eclesial però que té també les seves implicacions i conseqüències en tota la vida social que meneu entre vosaltres. Volem aportar amb sentit positiu el que és al nostre abast per a un millor servei a tots vosaltres en tots els aspectes de la vostra vida com a ciutadans i com a fills i filles de Déu.

Com hem dit al començament, oferim les nostres reflexions no de manera tancada sinó oberta als vostres suggeriments, que ja des d'ara agraïm.

Que el Senyor ens ajudi a tots per a fer un bon servei pastoral amb comunió eclesial.

Tarragona, 16 de desembre de 2008